

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **LIMEX ČR, s. r. o.**, IČO: 253 32 309, se sídlem Praha 4, Vídeňská 744/2, zastoupen JUDr. Petrem Košťálem, advokátem se sídlem Příbram II, Střelecká 26, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. listopadu 2010, č. j.: ČOI 78201/10/O100/10/1000/Be/Št, sp. zn. ČOI 59221/10/1000,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeský a Hl. m. Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2010, č. j. 10/1117/10/34, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč pro porušení § 12 odst. 1 zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele tím, že neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků (10 druhů kusových koberců, 4 druhy rohožek, 6 druhů soklových lišt, 4 druhy lepidla na podlahové krytiny), které spadaly do slevové akce. Na všechny kusové koberce byla poskytována v době kontroly sleva ve výši 30 %, na všechny výrobky doplňkového sortimentu sleva ve výši 20 %. Výrobky byly označeny pouze cenou původní před slevou a informací formou letáku umístěného u vystavených kusových koberců s textem „KOBERCE TREND nejlevnější pro všechny – 30% na všechny kusové koberce“, u doplňkového sortimentu „KOBERCE TREND nejlevnější pro všechny – 20% na všechny doplňky 26. 4. – 10. 5.“, procentuelní sleva byla odečtena při platbě zboží na pokladně. Na

výrobci chyběla cena po slevě, tedy cena konečná, se kterou byl spotřebitel seznámen až u pokladny při uzavření kupní smlouvy, jak bylo zjištěno při kontrole provedené dne 7. 5. 2010 v jeho provozovně. V souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu žalovaný uložil žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě zrekapituloval skutkový stav a uvedl, že dne 7. 5. 2010 byla v jeho provozovně provedena správním orgánem I. stupně kontrola. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce v průběhu slevové akce neinformoval spotřebitele o nižší ceně deseti druhů kusových koberců, čtyř druhů rohožek, šesti druhů soklových lišt a čtyř druhů lepidla na podlahové krytiny dle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Souhlasil s tím, že v době konání kontroly poskytoval 30% slevu na kusové koberce a 20% slevu na výrobky doplňkového sortimentu. Zákazníci byli na slevy upozorněni množstvím letáků v prodejnách. Připustil, že zlevněné zboží bylo označeno původní cenou, tj. cenou před slevou. Zdůraznil, že letáky s informací o slevě byly umístěny přímo u zlevňovaného zboží a odpovídající sleva byla u pokladny poskytnuta.

Předně žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Konkrétně žalovanému vytkl, že nevzal v potaz celkový záměr a smysl zákona o ochraně spotřebitele, jak vyplývá z § 22 zákona o ochraně spotřebitele. Nepopíral, že v prodejně bylo zboží nedostatečně označeno cenou po slevě. Při ryze formální aplikaci výše citovaného ustanovení zákona tak bylo možné dospět k názoru, že byl naplněn formální znak správního deliktu. Nejednalo se však o klamání spotřebitele, neboť na slevu byl upozorněn množstvím letáků v prodejně a u pokladny byla cena snížena. Poukázal na to, že svým jednáním nenaplnil žádný z případů vypočtených v § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, čímž nemohlo dojít k porušení právem chráněného zájmu. Neporušil tak žádný právem chráněný zájem, tj. zájem na ochraně spotřebitele, čímž zde absentuje materiální znak správního deliktu, tj. jeho škodlivost. Materiální znak správního deliktu slouží právě k tomu, aby nebyly postihovány tzv. bagatelní správní delikty, které vycházejí z příliš formalistického uplatňování práva, což je v rozporu se smyslem zákona. Do budoucna se zavázal vyvarovat se kontrolou zjištěných nedostatků při označování ceny zboží.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Odmítl námitku žalobce o nesprávném právním posouzení a výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Přesto, že jednání žalobce nelze podřadit pod některé z příkladných výčtů protiprávních jednání uvedených v § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, lze ve věci aplikovat § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Zdůraznil, že hlediskem materiálního znaku správního deliktu se zabýval a dospěl k závěru, že posuzované protiprávní jednání žalobce vykazuje škodlivost.

Žalovaný žádal soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takovýto postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 12 odst. 1, 2 zákona o ochraně spotřebitele v rozhodném znění prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobku či služeb jinak vhodně zpřístupnit. (2) informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná nebo chybná, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že:

- a) cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti,
- b) stanovení ceny závisí na okolnostech, na nichž ve skutečnosti nezávisí,
- c) v ceně jsou zahrnuty dodávky výrobků, výkonů, prací nebo služeb, za které se ve skutečnosti platí zvlášť,
- d) cena byla nebo bude zvýšena, snížena nebo nezměněna, i když tomu tak není,
- e) vztah ceny a užitečnosti nabízeného výrobku nebo služby a ceny a užitečnosti srovnatelného výrobku nebo služby je takový, jaký ve skutečnosti není.

Podle § 24 odst. 7 písm. h) téhož zákona prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu § 12.

Podle § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách v rozhodném znění (dále jen „zákon o cenách“) prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství a určeným podmínkám, cenou podle tohoto odstavce se u výrobků rozumí konečná nabídková cena, která zahrnuje všechny daně, cla a poplatky.

Soud o věci uvažil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné pro nesprávné právní posouzení § 12 zákona o ochraně spotřebitele či nikoliv.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že dne 7. 5. 2010 byla provedena v provozovně žalobce kontrola správním orgánem I. stupně. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků, konkrétně deseti druhů kusových koberců, čtyř druhů rohožek, šesti druhů soklových lišt, čtyř druhů lepidla na podlahové krytiny, které spadaly do slevové akce. Na veškeré kusové koberce byla poskytována v době kontroly sleva ve výši 30%, na výrobky doplňkového sortimentu sleva ve výši 20%. Výrobky v prodejně byly označeny pouze cenou původní, tj. cenou před slevou a informací formou letáku, umístěného u vystavovaných kusových koberců s textem „KOBERCE TREND nejlevnější pro všechny – 30% na všechny kusové koberce“, u doplňkového sortimentu „KOBERCE TREND nejlevnější pro všechny – 20% na všechny doplňky 26. 4. – 10. 5.“. Sleva byla odečtena při platbě zboží na pokladně (kontrolní protokol ze dne 7. 5. 2010).

Správní orgán I. stupně příkazem ze dne 10. 8. 2010, č. j. 10/1117/10/P/34 uložil žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Kontrolou zjištěné jednání žalobce posoudil jako porušení § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele. Dne 17. 8. 2010 podal žalobce proti příkazu odpor, v němž uvedl, že kontrolou zjištěný skutkový stav na prodejně nerozporuje. Uznal, že v takovém jednání lze nalézt naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Nesouhlasil však se závěrem o

závažnosti svého protiprávního jednání, neboť při kontrolním nákupu byla sleva skutečně kalkulována. Zdůraznil, že neměl v úmyslu poškodit spotřebitele, jednalo se pouze o nedbalostní jednání jeho zaměstnanců.

Správní orgán I. stupně dne 6. 9. 2010 vydal rozhodnutí, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč pro porušení § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele. V odůvodnění uvedl, že spotřebitel musí být o cenách výrobků informován v souladu s cenovými předpisy tak, aby se mohl s cenou seznámit před jednáním o jejich případné koupi. Neuvedení konečné ceny výrobku je způsobitelné výrazným způsobem ovlivnit ekonomické chování spotřebitele. Spotřebitel navíc není schopen ověřit, zda je mu účtována správná cena za zakoupený výrobek, na který je poskytována procentuelní sleva. Poukázal na § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách a na prováděcí vyhlášku č. 450/2009 Sb. Žalobce jakožto prodávající svým jednáním, zjištěným při kontrole 7. 5. 2010, porušil výše uvedené ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Odpovědnost prodávajícího za správní delikt je konstruována jako odpovědnost objektivní. Při určení výměry pokuty přihlédl dle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele k závažnosti zjištěného správního deliktu. Protiprávní jednání žalobce shledal závažným, neboť způsob jeho spáchání spočíval v porušení informační povinnosti, jehož následkem byl spotřebitel zkrácen na svém právu mít možnost seznámit se s cenou platnou v okamžiku nabídky před jednáním o případné koupi zboží. Informace o ceně je důležitým faktorem pro rozhodování spotřebitele, zda si prodáváný výrobek zakoupí. Spotřebitel tak byl seznámen pouze s cenou původní a s informací, že na určité výrobky je poskytována sleva. S konečnou cenou byl seznámen až při uzavření kupní smlouvy. Toto pochybení se týkalo veškerých kontrolovaných výrobků nabízených v provozovně ve slevové akci. Pokuta byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí, s ohledem na hledisko represe i prevence (rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 9. 2010, č. j. 10/1117/10/P/34).

V odvolání ze dne 17. 9. 2010 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění odmítl žalobcem učiněné právní posouzení § 12 zákona o ochraně spotřebitele jako nepřípadné. Jednání rozporné s § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele nelze pokládat za odpovídající zájmu chráněnému ustanovením § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Druhý odstavec citovaného zákonného ustanovení pouze doplňuje obecnou informační povinnost upravenou v prvním odstavci tak, že výslovně zapovídá určité kvalifikované formy nesprávné informace o ceně. Během kontroly nebyl zjištěn žádný z případů uvedených demonstrativním výčtem v § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Přesto nelze kontrolou zjištěný způsob poskytnutí informace o ceně považovat za zřetelné označení výrobku cenou, či její jiné, vhodné zpřístupnění. Informací o slevě učiněné pouze označením původní ceny a údaje – 30% či – 20% byl snížen komfort spotřebitele při zjišťování konečné ceny. Dále může dojít k početnímu omylu při přepočítávání cen jednotlivých výrobků. Údaj o ceně na daném výrobku může být nesprávně interpretován jako údaj po slevě. Nesouhlasil s námitkou absence úmyslného poškození spotřebitele žalobcem, neboť pro naplnění skutkové podstaty § 12 zákona o ochraně spotřebitele se úmysl na straně škůdce nevyžaduje. Postačí, že informace o ceně výrobků nebyla objektivně, v souladu s požadavky příslušných cenových předpisů, poskytnuta. Žalovaný se ztotožnil i s výší uložené pokuty správním orgánem I. stupně. Poukázal na tu skutečnost, že sankce byla uložena pouze ve výši 25 000 Kč, tj. v 1/200 výše maximální možné sankce v daném případě. Nízká výše sankce odpovídá méně závažnému deliktu.

Žalobní námitky nejsou důvodné.

Žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v nesprávném právním posouzení ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele.

Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele stanoví pro prodávající povinnost informovat spotřebitele o ceně výrobků v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství. Tato generální klauzule je doplněna v § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele demonstrativním výčtem zakázaných jednání, která jsou zvláště typická, opakují se nejčastěji a představují nejzávažnější rušivá jednání. Význam generální klauzule spočívá v tom, že pokud určité jednání naplňuje její jednotlivé znaky, i když není zachyceno zvláštní pojmenovanou skutkovou podstatou, je zakázaným jednáním se všemi důsledky, které z něho pro jednajícího vyplývají. Jakékoli jednání, které naplňuje znaky uvedené v generální klauzuli, může být sankcionováno jako porušení informační povinnosti o ceně prodáváných výrobků, i tehdy, jestliže je pod žádnou z demonstrativně vypočtených skutkových podstat nebude možné podřadit.

Správní orgány správně posoudily jednání žalobce jako porušení informační povinnosti o ceně prodáváných výrobků, neboť nesprávným označením ceny kontrolovaných výrobků žalobce porušil obecně definovanou informační povinnost dle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, přestože posuzované jednání žalobce není konkrétně vypočteno v § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Příkladný výčet zakázaných jednání obsažený v § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, toliko rozvádí obecně definovanou informační povinnost o ceně výrobků uvedenou v § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. V žádném případě nevede k vyloučení její aplikace.

Dále žalobce nesouhlasil s tím, že jeho jednání, byť po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, by mělo naplňovat i materiální stránku daného deliktu.

Materiální stránka deliktu musí být pro posouzení trestnosti správního deliktu naplněna (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 17/2007). Protiprávní jednání lze kvalifikovat jako správní delikt, pokud je kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Soud shodně se správními orgány shledal požadovanou společenskou nebezpečnost jednání žalobce v absenci zřetelného označení kontrolovaných výrobků cenou po slevě a z toho vyplývající možnost vzniku škodných následků. Konkrétním škodným následkem byla shledána možnost nesprávné interpretace údajů o slevě z ceny. V posuzovaném případě byly rozdílné výše slev poskytovány na dva různé typy výrobků, zejména v kategorii označené jako „doplňkový sortiment“ spotřebitel nemusel být schopen jednoznačně a bez dalších úkonů např. studiem letáků, zjistit, na které konkrétní zboží se ve skutečnosti daná sleva vztahovala. Soud poukazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 11Ca 203/2005, v němž Městský soud v Praze uvedl, že: „*povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobku podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku. Infopanel umístěný v lékárně, jehož prostřednictvím lze získat informaci o ceně prodáváných doplňkových výrobků, může být vhodným doplňkovým způsobem informací; sám o sobě však nezajišťuje jiné, vhodné zpřístupnění informace o ceně výrobku ve smyslu citovaného ustanovení.*“ Další škodlivý následek byl spatřován v možnosti početního omylu při přepočítávání jednotlivých typů slev u každého výrobku.

Takovéto jednání žalobce bylo způsobilé přivodit omyl ve výši poskytované ceny prodáváného výrobku na straně spotřebitele, proto je správný závěr správních orgánů o společenské nebezpečnosti jednání žalobce. Skutečnost, že se nejednalo o vysokou míru společenské nebezpečnosti žalobcova jednání, se promítla v nízké výši uložené finanční

sankce. Pokud žalobce namítá, že svým jednáním neklamal spotřebitele, neboť odpovídající sleva byla vždy u pokladny poskytnuta, soud uvádí, že správní orgány správně v neprospěch žalobce vyhodnotily již pouhou možnost ohrožení práv spotřebitele. Kdyby skutečně předpokládaný následek nastal, vykazovalo by jednání žalobce mnohem vyšší míru společenské nebezpečnosti, což by se jistě odrazilo v uložení vyšší finanční sankce.

Dle názoru soudu je rozhodující, že kontrolou zjištěným jednáním mohlo dojít ke znevýhodnění spotřebitele. Spotřebitel neměl, v posuzovaném případě, jednoznačně k dispozici informace, na jejichž základě mohl snadno a přitom kvalifikovaně učinit své spotřebitelské rozhodnutí. Zákon o ochraně spotřebitele zakotvuje rámec právní ochrany spotřebitelů, jakožto smluvních stran závazkových vztahů, kterým je zapotřebí poskytnout vyšší míru ochrany oproti druhé smluvní straně – podnikatelům/prodávajícím či dodavatelům zboží a služeb. Ochrana je citovaným zákonem poskytována mj. před klamavými obchodními praktikami, spočívajícími především v uvedení nepravdivých informací, či pravdivých informací, které však mohou uvést spotřebitele v omyl. Také sem spadá i jednání, kdy prodejce opomněl uvést závažné informace, či je záměrně neuvedl, anebo uvedl nesrozumitelně či nejednoznačně. Ochrana před výše uvedenými klamavými praktikami je právě smyslem zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce odkázal na § 22 zákona na ochraně spotřebitele, citované zákonné ustanovení však bylo čl. I. bod 18 novely zákona o ochraně spotřebitele č. 104/1995 Sb., s účinností od 1. 7. 1995 ze zákona vypuštěno. Správní orgány se řádným způsobem vypořádaly s veškerými žalobcem uplatněnými námitkami.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová